

Презъ зимата.

I.

Ние още спимъ. Баба ни извиква :

— Ставайте, да видите, кой е дошелъ !

Скачаме още не облѣчени, триемъ бързо очи и се озъртаме : кой ли е дошелъ ?

— Погледнете презъ прозореца ! . .

— Ахъ, снѣгъ ! Снѣгъ ! Всичко побѣлѣло ! . .

Скачаме, затичаме бързо до прозореца, опираме чела о студениятъ стѣкла и дълго, дълго гледаме снѣга. Бѣли пеперудки весело хвъркатъ. Тѣ идатъ отъ високо, гонятъ се, надпреварватъ се и тихо кацатъ по дърветата, по стобора, по куминитѣ, по двора.

Обличаме се бързо и излизаме навънъ. Тичаме радостни и гледаме, какъ подъ краката ни оставатъ стѣпки. Бѣлитѣ снѣжинки лепнатъ по дрехитѣ и коситѣ ни. Ние разперваме ржце, вдигаме лица нагоре и гледаме. Какъвъ голѣмъ роякъ отъ снѣжинки ! . . Тѣ кацатъ по ржцетѣ, по лицата ни, цѣлуватъ ни съ студени устнички и се обръщатъ на малки, бистри сълзици . . .

II.

Цѣлъ день снѣгътъ валѣ. Той стана доста дебелъ.

На връщане отъ училище газимъ снѣгъ до колѣне и не можемъ да му се нарадваме.

По дърветата кацнали малки сгушени птиченца. Това сж нашитѣ другарчета — врабченцата. Но има и други